

Doncsev Toso

Anasztázia

Anasztázia elszenderedett a forró fürdőben, az illatos habból alig látszott ki az orra, fejére nejlonsapkát húzott, hogy hosszú haja ne legyen nedves, így kényelmesen lebeghetett a széles öblítőkádban. A kazánban még vígan lobogott a tűz, különben a földszinti tágas mosókonyhában félhomály uralkodott. Anastázia közelgő esküvőjéről ábrándozott, és most újból fiatalnak és szépnek képzelte magát, amilyen húsz évvel azelőtt, apácanövendékként volt. Fura neszekre riadt fel, mintha apró lábak kapaszkodtak volna fel a kazán és a kád között lévő tűzifakupacra. Kinyitotta elnehezült szempilláját és ijedtében felsikoltott, karcsú bokájánál, az óriási medence peremén tucatnyi tarka patkány kuporgott és nézett vele farkasszemet, a szürke betonon meg méteres zöld kígyók tekeregtek. Azt hitte, hogy még mindig álmodik. Samponos kézzel törölte meg a szemét, így a szúró fájdalom teljesen kijózanította. Kiugrott a kádból, és ahogy volt, vizesen, anyaszült meztelenül, éktelenül rikoltozva rohant ki az udvarra. – Segítség, segítség! – kiáltozta, közben a sapkája leesett a földre, dús fonatú, gesztenyebarna kontya kibomlott és már a csípőjét verdeste, ahogy körbe-körbe szaladgált a sárga, keramitkockás kövezeten. Vasárnap délután volt, talán három óra lehetett, a családok rég elfogyasztották az ebédet, sőt az asszonyok már a mosogatást is befejezték, éppen a konyhaszekrénybe rakták a gondosan szárazra törölt tányérokot, poharakat és evőeszközöket, míg a férfiak a fotelban vagy a kereveten eldőlvé bóbiskoltak, a gyerekek meg csendben a parkettán játszottak. Ez a szörnyű lárma megzavarta meghitt nyugalmukat. Legelőbb az emeleti fehérnép tódult ki a körfolyosóra, mert Stázi arcát az ég felé fordítva, őrangyala segítségét remélve sikoltozott. Az emberek a korlátan áthajolva döbbenetesen szemlélték a látványt, azt, hogy a halk szavú, szemérmes mosónő most, télvíz idején csupaszon, férfiszemet gyönyörködtető, telt idomait semmivel sem leplezve rohangál az udvaron, és segítségért kiált, pedig ott rajta kívül egy teremtet lélek se volt látható. – Magányában megkergülhetett ez a szegény némbor – mondogatták egymásnak a szomszédok, hiszen nem tudtak a jövődöbelijéről, szíve titkolt várományosáról, és mert viselkedésére nem találtak más, ésszerű és elfogadható magyarázatot. Mire már szinte az egész ház a körfolyosók korlátain lógott, kinyílt a vicéék ajtaja, és behúzták magukhoz a sivalkodó vénkisasszonyt. Kisvártatva újból kitérült az ajtajuk, és a küszöbön Korona János, a segéd-házfelügyelő jelent meg jobbjában disznóölő késsel, baljában meg egy tűzpiszkáló csípővassal felszerelve. Egy pillanatra megállt, felnézett a kíváncsi tömegre, aztán eltökélt léptekkel a mosókonyha felé indult. Korona Jánost a lakók nyugodt, békés természetű férfinak ismerték, aki egyébként hétköznapiakon postai kézbesítőként teljesített szolgálatot mindenki teljes meglepésére, és csak kiegészítő keresetként, feleségének segítve vállalta el a vicére háramló feladatokat, de azt is, mint főállású munkáját, kedélyesen és kifogástalanul végezte. Ebben a sorsdöntő pillanatban ez a kedves, mosolygós, mokány, pirosposzgás, pödrött bajszú fiatalember önfeláldozó módon gyilkolásra alkalmas szerszámokat ragadott, hogy végezzen a

védtelen nő aljas támadóival. Halotti csend honolt a házban, a lakók visszafojtott lélegzettel füleltek. Talán tíz perc telhetett el néma várakozásban, amikor iszamos késsel a kezében végre feltűnt a rettenthetetlen dalia és a kormos csípővassal tizenkét lefejezett viperát rakott fel a szőnyegporoló vastag vasrúdjára. Az emberek lerohantak a lépcsőn, hogy iszonyukat legyűrve közvetlen közletről is tanulmányozhassák a közszemlére kitett, vértől csöpögő tetemeket.

A kihívott nyomozók megállapították, hogy az állatok a kapubejáratnál levő országos szertárellátó vállalat ketreceiből szabadulhattak ki, vagy valaki szándékosan engedte el őket, és aztán a nagy hidegben a mosókonyhában kerestek menedéket. Szakértői vizsgálat után kiderült, hogy a veszedelmesnek hitt hüllők csak ártatlan siklók voltak, a szívlapáttal agyonvert undorító, kövér patkányok pedig szelíd tengeri malacoknak bizonyultak. A rendőrök Korona Jánost tanúként beidézték a kerületi kapitányságra, ahonnan csak két nap múltán feladagdt arccal és lila karikás szemmel szabadult. Állítólag egy ujjal sem bántották, ő botlott meg a lépcsőn és verte be a fejét, mert a fogdában nem jött álom a szemére és kába volt a kialvatlanságtól. A hatóságok nagy értékű tárgyakon elkövetett szándékos károkozásért bíróság elé akarták citálni a ház hőstét, ám Szabó néni, a karakán lakóbizottsági elnök aláírásokat gyűjtött, és addig verte az íróasztalt a tagkönyvével a kerületi pártbizottságon, míg el nem érte az első titkárnál, egykori mozgalmi társánál, hogy a rendőrség ejtse az ügyet. De a vállalat kiköltöztetését még neki sem sikerült kieszközölnie.

Anasztázia titokzatos égi jelet fedezett fel rettenetes megpróbáltatásában. Úgy hitte, hogy a csúszómászók és a rágcsálók képében maga az ördög kísértette meg, így akarta eltéríteni attól, hogy hódolójával, özvegy Kovács Lajos műbútorasztalossal szentségi házasságot kössön. Gyóntató papja megnyugtatta, hogy szemérme kényszerű, nyilvános feltárása nem képezi eddig betartott szüzi fogadalma megsértését, miként nem önszántából, hanem az állami erőszaknak engedve kényszerült lemondani kedves nővéri elhivatottságáról és felcserélni azt a mosónők tisztet, ám megerőltető munkájával. Szörnyű bűnét és ebből fakadó igazi aggodalmát nem tudta, nem merte bevallani a hajdani szerzetes atyának. A farácsos, sötét gyóntatófülkében bíborpirossá vált az arca még a gondolattól is, hogy beszámoljon vasárnapi fürdőzéseire rejtegetett, édes titkáról, midőn puncikája piciny peckét addig csiklandozta, dörzsölgette, amíg egész teste össze nem rándult a kéjtől. Önfeledt játszadozásai idején mutató és középső ujjával gyakran lejebb is tévedt, és attól tartott, hogy tíz év alatt a nyílást a hímenen annyira kitágíthatta, hogy vőlegénye a nászéjszakán kételkedni fog érintetlenségében.

Anasztázia jövőbelijével 1954-ben Svéd Sándor, a világhírű magyar bariton lakásában ismerkedett meg, ahol bejárónőként már hosszú évek óta dolgozott. Azon a májusi délelőttön, midőn a művész úr harminchat hófehér ingét vasalta, egyszer csak a házigazda társaságában betoppant egy csontos, sovány, stuccolt bajuszú mesterember, akit Svéd Sándor a bútorok javítására fogadott fel. Stázi akkor nem fordított különösebb figyelmet a szerény, tiszteletudó jövevényre, mert kenyéradójába volt fülig szerelmes. Anastázia tudta, hogy reménytelen ez a titkos szenvedély, de cseppet sem zavarta. Korábban Krisztus jegyesének kötelezte el magát, most meg egy élő, megtestesült csodát imádható, aki számára a megváltóhoz hasonlóan mennyei magasságban lakozott, azzal a különbséggel, hogy bár a művészet magasztos világában tró-

nolt, földi halandók is láthatták eleven mivoltában és hallhatták égi zengésű hangját. Anasztázia különös kegynek érezte, hogy moshatta és vasalhatta eme félisten levetett ruháit és beszívhatta fogason függő fürdőköpenye finom, enyhe parfümöt árasztó illatát. Boldogsággal töltötte el, hogy kiszolgálhatta ezt a férfiút. Amikor egyedül tartózkodott a lakásban, feltette a gramofonra a művész csodás ariáit. Leginkább Leoncavallo Bajazzóját kedvelte, mert ilyenkor Nedda szerepébe képzelte magát, és készen állt arra, hogy Silvióval csókba forrva életét áldozza szerelméért. Svéd Sándor 1956 októberében végleg elhagyta Magyarországot, visszament káprázatos sikerei színhelyére, a New York-i Metropolitanba, így Anasztázia a forradalom után állás nélkül maradt. Ekkor segített rajta a szófukar műbútorasztalos, aki bejáratos volt régi úri családokhoz, ahol a kényszerű értékesítések előtt felújították vele az ódon, patinás műtárgyakat. Kovács Lajos már 1956 karácsonyán megkérte az operaénekes egykori bejárónőjének a kezét, aki akkor visszautasította a nemes ajánlatot, mert várt még álmai lovagjára, hiszen lélekben neki ígérte magát. Aztán eltelt három év, és Anasztázia józanul felmérte, hogy Svéd Sándor távozása visszavonhatatlan és végleges, különben is, a hatóságok elkobozták a külföldön maradt művész lakását és minden ingóságát, és akkor az apáca kitartó kérőjének igent mondott. A pünkösdt követő első vasárnapra tűzték ki a menyegzőt.

A szerény, meghitt esküvő után, ahol Korona János és Kovács Lajos felnőtt fia tanúskodott, az ifjú pár a férj vidéki családi házába utazott. Itt várták izgalommal az első közös éjszakát. Anasztázia attól tartott, hogy kedvese megkérdőjelezheti ártatlanságát, Lajos meg azért aggódott, hogy a szerelmi életében bekövetkezett hosszas szünet és meglelt kora miatt kudarcot vallhat a nászéjszakán. Azt hallotta ugyanis, azt rebesgették a tapasztaltabb cimborák, hogy az aggszüzek hártýája idővel olyannyira megvastagszik, hogy férfiember hímtagja annak átszakítására aligha képes, és ilyenkor szégyenszemre orvosi beavatkozás szükségeltetik. Anasztázia a vacsora után egy dézsa hideg vízben megfürdött, tiszta, ropogósra keményített lepedőt terített a matracos ágyra, aztán behúzta a spalettákat, és bő hálóköntösben hanyatt fekvé várta az urát, aki bajuszával és gyengéd csókokkal cirógatta asszonya bársonyos bőrét, majd a kemény tekegolyókként gördülő mellek és a ruhát átbökni kész bimbók simogatása után ujjaival óvatosan a combok bozontos bokrába tévedt. Anasztázia az ismerős érzéstől elalélt. Mivel Lajos nagy megkönnyebbülésére a forró ölben nem talált leküzdhetetlen akadályt, így férfiasága természetes szerszámával is sikerrel behatolt. Az aktus után Anasztázia a lepedőt meg a hálóingét a dézsába dobta. A nagy sietségben a faedény dongáit összefogó rozsdásodó abroncsban elvágta a csuklóját, így másnap hajnalban Kovács Lajos boldog büszkeséggel szemlélhette a rózsaszínben játszó vizet.

Még elutazásuk előtt Anasztázia derék megmentőjére és annak családjára hagyományozta azt a két különálló, három, illetve hat négyzetméteres, sötét, ablaktalan, udvari odút, amelyben a szerzetesrend feloszlata után házasságkötéséig húzta meg magát. Korona János hónapokig kérvényezett és kilincselte a kerületi tanács illetékes osztályánál, amíg végre állandó bérleményekként konyhai és éléskamrai használatra birtokba vehette a különben emberi lakhatásra alkalmatlannak nyilvánított helyiségeket. A két házaspár még egyszer, 1979 nyarán a Farkasréti temetőben találkozott. Akkor ünneplő fekete ruhába öltözöten utolsó útjára kísérték Svéd Sándor Bécsből hazaszállított hamvait.